

Vă adresez rugămintea, prin această scrisoare, să aveți bunăvoința de a vă apleca asupra acestui caz, care, cu siguranță, vă va pune pe gânduri.

Fac apel la instituția pe care o reprezentați, pentru că eu consider că aveți posibilitatea de a realiza o investigație pe cont propriu și de a trage un semnal de alarmă față de abuzurile și nedreptățile la care am fost supus.

După cum bine știți, vă scriu în calitatea mea de fost Ministru al Transporturilor în România în perioada 2012-2013, fost membru al Parlamentului României în perioada 2004-2014, fost membru al Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (APCE) în perioada 2005-2012 și fost vicepreședinte al Partidului Național Liberal (PNL) în perioada 2005-2014.

În data de 30 ianuarie 2014, am fost condamnat la cinci ani de închisoare de cea mai înaltă instanță din România, fiind acuzat de complicitate la abuz în serviciu pentru presupuse infracțiuni săvârșite în perioada 2002-2004. Precizez că în acea perioadă nu aveam nicio funcție importantă politică sau administrativă.

Peste tot în lume, în democrațiile consolidate, politicienii răspund în fața justiției, la fel ca orice alți cetățeni. Este normal și obligatoriu ca acest lucru să se întâmple, garantându-se astfel supremația legii și egalitatea cetățenilor în fața ei. Nicio democrație nu poate exista fără acest fenomen. Dar, în același timp, în nicio democrație din cadrul Uniunii Europene, oamenii politici nu sunt anchetați pe criterii politice și **nicio instanță nu condamnă un om știind că este nevinovat.**

Din păcate, țara noastră reprezintă o excepție de la această regulă firească. În urma unor rapoarte negative ale Mecanismului de Cooperare și Verificare, ce au atenționat ani la rând asupra pericolului fenomenului de corupție în România, justiția a început să se concentreze în această direcție, făcând progrese remarcabile. Mediatizarea asiduă a acestor teme a făcut ca populația să devină foarte interesată și preocupată de eradicarea corupției.

În încercarea de a-și consolida credibilitatea, dar și de a sprijini anumite forțe politice, unii magistrați din sistemul de justiție au făcut, însă, numeroase abuzuri, oferind populației „trofee”, iar prietenilor politici care i-au numit în funcții, eliminarea adversarilor.

Nu vreau să dau exemple, pentru că nu am avut acces la toate datele unor dosare controversate pentru a mă putea pronunța, dar, în ultimii ani, s-a discutat foarte mult despre oamenii politici,

în special, care au suferit prejudicii profesionale, de statut și imagine sau materiale, fiind în realitate nevinovați.

Mă voi referi exclusiv la situația dosarului meu, pe care, dacă veți avea bunăvoința de a-l studia (iar eu sunt dispus să vă pun la dispoziție toate informațiile de care aveți nevoie), veți constata abuzuri inimaginabile făcute de justiția din România.

Acest lung șir de abuzuri a început cu o sesizarea făcută de Președintele României din acea perioadă, domnul Traian Băsescu, către Procurorul General al României de a analiza o reclamație făcută de un individ (care ulterior a fost condamnat la patru ani de închisoare pentru șantaj la adresa mea). Precizez că doamna europarlamentar Renate Weber, pe atunci consilier al președintelui, a declarat că nu a mai existat o astfel de sesizare din partea Președinției către Procurorul General.

A continuat cu repartizarea dosarului unui procuror incompatibil, care-și pierduse postul de șef al Corpului de Contral al Ministerului Justiției în urma preluării acestui portofoliu de către PNL și care invocase în presă că eu fusesem în spatele demiterii sale.

După doar câteva zile de la demiterea sa de la minister, acest procuror era angajat la Direcția Națională Anti-Corupție (DNA) și i se repartiza dosarul meu. Aceste lucruri se întâmplau în anul 2007. De atunci, în preajma fiecărei campanii electorale, apăreau informații tendențioase din dosar, iar președintele Băsescu vorbea deja de „**pușcăriabilul Fenechiu**”.

La mai mult de șase ani după comiterea așa-ziselor fapte, în 2010, am fost chemat să dau o primă declarație. Am fost foarte liniștit, știind că nu am încălcat nicio lege și că presupusele acuzații nu se bazau pe nicio dovadă.

În vara anului 2012, alianța politică din care făceam parte a ajuns la guvernare și a decis suspendarea președintelui, organizându-se un referendum pentru demiterea acestuia. Am fost numit șeful campaniei electorale pentru acest demers. Nu vreau să mă pronunț asupra oportunității politice a acțiunilor din vara anului 2012, cu toate că 7,4 milioane de români, adică peste 90% din cei prezenți, au votat pentru demiterea președintelui.

Am fost avertizat că la Cotroceni mi se „construiește” viitorul. Nu am crezut, însă, niciodată aceste lucruri. Cu toate acestea, dosarul meu a fost trimis în mare grabă în instanță, fiind acuzat de complicitate la infracțiuni de prejudiciu. Am cerut o expertiză independentă, conform legii, pentru a dovedi că nu există acel prejudiciu, dar nu mi-a fost aprobată.

Din acel moment, dosarul meu a fost judecat într-o manieră tendențioasă, instanța amânând sistematic acceptarea probelor în apărarea mea, pentru ca, la penultimul termen, fără să se anunțe în prealabil, să respingă toate cererile noastre, martori sau expertize judiciare și să ne pună în vedere că în trei săptămâni va fi ultimul termen. La acel termen, am depus două expertize extrajudiciare și sute de înscrisuri care demonstau fără echivoc netemeinicia acuzării.

Chiar dacă este aproape incredibil, instanța a răstălmăcit expertizele, fără să facă însă vreo trimitere la faptul că acestea demonstau contrariul față de susținerile procurorilor, iar celelalte înscrisuri au fost doar enumerate în sentință, fără să se facă vreo referire la conținutul lor.

Eram în acea perioadă Ministrul Transporturilor. Chiar dacă mandatul meu a durat doar șapte luni, reușisem ce nu au reușit alții în mulți ani la acest minister.

Cu doar două săptămâni înainte de condamnare reușisem deblocarea Programului Operațional Sectorial de Transport, care era blocat din cauza greșelilor predecesorilor mei, România riscând să piardă 4,5 miliarde de euro în fonduri europene. Comisarul European Johannes Hahn a venit în România și m-a felicitat personal pentru această realizare.

Am implementat managementul privat în aproximativ 20 de companii din subordinea Ministerului Transporturilor și am reușit să relansez acele companii, diminuând pierderile și unele dintre ele intrând pe profit după mai bine de opt ani de pierderi.

Am reușit să-mi respect angajamentul față de Fondul Monetar Internațional (FMI) și, într-un termen record în România (aproximativ patru luni), am desemnat câștigătorul în cazul privatizării companiei CFR Marfă. Din păcate, după plecarea mea, acest proces nu a mai fost finalizat.

Eficiența activității mele în fruntea ministerului poate fi probată prin evaluările Comisiei Europene și ale FMI.

Am fost sfătuit atunci să demisionez din Parlament pentru a nu mai fi judecat de Înalta Curte de Casație și Justiție (ÎCCJ), întrucât judecătorii de acolo mă vor condamna chiar dacă știu că sunt absolut nevinovat. Avocații au înțeles acest lucru atunci când au văzut că nu mi s-au admis probele, ceea ce arăta clar că nu se dorește aflarea adevărului.

Convins fiind de nevinovăția mea, nu am demisionat, sperând totuși într-o sentință corectă. Dar
nu s-a dorit așa ceva...

Pe 12 iulie, împotriva evidenței, am fost condamnat la cinci ani închisoare cu executare, o decizie unică și surprinzătoare prin raportarea faptelor și a probelor existente, la sentința pronunțată.

Motivarea sentinței reprezintă, de asemenea, o mărturie clară a abuzului, neprofesionalismului și (dez)interesului unei instanțe. Aprecieri arbitrare, răstălmăcire a realității, confuzii grosolane și interpretări unice în jurisprudența din România compun această motivare. Unicul interes nu era aflarea adevărului, ci condamnarea mea cu orice preț.

Am demisionat din funcția de ministru și mi-am dedicat tot timpul constituirii de probe pe care să le prezint în recurs. Am analizat fiecare acuzație a instanței de fond și am pregătit dovezi care arătau clar netemeinicia ei. Am căutat martori care ar fi putut lămuri multe din nelămuririle instanței.

Spre surprinderea mea, **i n s t a n Ț a d e a p e l n u m i - a a d m i s n i c i u n m a r t o r a l a p ă r ă r i i , n i c i o**

exp ertiză jud iciară și n iciu n în scris . Analiza acestor probe ar fi dus indiscutabil la achitarea mea și a celorlalți inculpați. Pentru a păstra aparența unui proces echitabil, a admis totuși trei opinii științifice care motivau necesitatea administrării unor probe și a expertizelor, dar care, bineînțeles, **nu au fost luate în seamă**.

Ultimul termen s-a judecat pe data de 28 ianuarie 2014. După doar două zile, instanța s-a pronunțat, menținând condamnarea la cinci ani. Această grabă a fost generată de iminenta intrare în vigoare a Noului Cod Penal la 1 februarie, situație care ar fi pus probleme instanței, deoarece, în Noul Cod Penal, realizarea expertizelor judiciare era obligatorie și s-ar fi putut demonstra faptul că tot acest proces a avut o concluzie prestabilită.

Pentru experții judiciari pe care i-am avut alături, această experiență a fost un șoc: niciodată cea mai înaltă instanță nu a refuzat atât de evident principiul unei apărări corecte! Niciodată ÎCCJ nu a judecat atât de ostentativ, abuziv și discriminatoriu un dosar!

Avocații mei, oameni cu o vastă experiență în domeniu, au afirmat că instanța este conștientă de faptul că suntem nevinovați și, dacă ar accepta probele, **nu ar mai putea motiva sentința de condamnare**.

Țara noastră a făcut în ultimii 25 de ani progrese importante, devenind membru al NATO și a Uniunii Europene. Se vorbește foarte mult despre statul de drept și independența justiției. Din nefericire, justiția își dorește să fie independentă față de cei care îi critică greșelile și abuzurile.

Se pare, însă, că unii judecători au ales să nu fie independenți față de cei care i-au propulsat în funcții sau față de cei alături de care au interese.

România se află astăzi între țările cu cele mai multe condamnări la Curtea Europeană pentru Drepturile Omului (CEDO). Statul român are de plătit sume uriașe în urma erorilor judiciare ale unor judecători, iar până astăzi niciunul nu a fost tras la răspundere.

Mai mult, instanțele știu că **CEDO judecă doar încălcările Convenției și nu fondul dosarelor**. Astfel, pe parcursul proceselor, aceste instanțe mențin aparența unor judecăți echitabile, dar sentințele sunt date fără să se țină cont de evidențe, cu atât mai puțin de probe. Aceste fapte nu pot fi cenzurate de CEDO. Sarcina ar trebui să revină inspecției judiciare din cadrul Consiliului Suprem al Magistraturii (CSM), dar aceștia nu au deocamdată curajul să se pronunțe împotriva președintelui ÎCCJ, care este și membru în CSM și care m-a judecat pe mine.

Cazul meu este unul care denotă faptul că, într-un sistem juridic care nu e atât de independent pe cât pretinde, nedrept și neinteresat de aflarea adevărului, probele elocvente în apărarea cetățeanului nu reprezintă nimic.

Pe lângă procesul penal în urma căruia am fost obligat să execut cinci ani de închisoare, sunt nevoit să îndur atât „judecata” opiniei publice, care mă consideră un infractor, cât și daunele imense pe care le resimt firmele mele și cei peste 500 de angajați pe care i-am avut.

Mai mult, alături de mine, au fost condamnați încă cinci oameni nevinovați. Împreună, am primit un total de 34 de ani de condamnare.

Trebuie, de asemenea, să menționez că, după momentul încarcerării mele, avocații au întreprins o serie de acțiuni în justiție pentru a demonstra nelegalitatea actelor în baza cărora am fost condamnat.

Am făcut plângere penală împotriva comisarilor Gărzii Financiare Cluj, care au întocmit un raport care nu are nicio legătură cu realitatea. **De un an și jumătate, nu s-a luat nicio măsură.**

Au fost formulate plângeri penale împotriva reprezentanților Consiliului de Administrație a părții civile, care a invocat un prejudiciu care nu există. **Nu s-a întâmplat nimic.**

Au fost formulate, de asemenea, plângeri penale împotriva procurorilor DNA pentru abuz în serviciu și ticluirea de probe mincinoase. **Nici aici nu s-a întreprins încă nimic.**

Am contestat raportul Gărzii Financiare în contencios administrativ. De mai bine de un an de zile, instanțele își declină competențele și refuză să judece acest proces. De curând, o instanță a hotărât că nu este act administrativ, deci nu poate fi atacat în contencios.

Am solicitat ÎCCJ revizuirea laturii civile, pe motiv că produsele reținute de instanță ca fiind neutilizabile au fost utilizate, fapt recunoscut de partea civilă, dar și această cerere a fost respinsă cu motivarea că „afectează latura penală”.

În concluzie, toate acțiunile mele sunt lăsate nelucrate, iar unde acest lucru nu este posibil, sunt respinse pe motive puerile, ce țin de procedură. **Se evită cu orice preț o judecare pe fond, deoarece instanțele ar fi nevoite să-mi dea dreptate.**

Mai nou, o instanță civilă a dispus printr-o hotărâre judecătorească realizarea unei expertize contabile și a unei expertize tehnice. Acestea au fost finalizate și arată fără echivoc că toate acuzațiile ce ne-au fost aduse sunt false și că am fost condamnați pe nedrept.

Am mari rețineri că justiția română îmi va permite însă să îmi dovedesc nevinovăția! Există o teamă în rândul instanțelor de a judeca procesele mele, deoarece, dacă ar judeca corect și mi-ar da dreptate, ar însemna recunoașterea faptului că am fost condamnat pe nedrept de cea mai înaltă instanță din România.

Acestea sunt problemele asupra cărora doresc să atrag atenția opiniei publice din spațiul european. O anchetă independentă, realizată de o organizație non-guvernamentală sau de o instituție media, ar putea demonstra adevărul și faptul că sunt victima unor abuzuri inimaginabile într-o țară europeană. Din această cauză, soția, copiii și părinții mei trec printr-o situație pe care nu aș dori-o nimănui.

Sunt dispus să răspund oricui și la orice întrebare cu privire la aspecte din acest dosar. Pot să prezint documente care arată clar că toate acuzațiile din sentința penală sunt miniciuni.

În acest sens, vă pun la dispoziție **o sinteză a acuzațiilor** pe care se întemeiază acest dosar, precum **și a probelor ce nu au fost luate în considerare**. V-aș fi recunoscător dacă ați accepta să mediatizați acest caz și aș fi extrem de deschis în a vă pune la dispoziție restul informațiilor de care aveți nevoie. Trăiesc cu speranța că unele instituții s-ar putea sesiza și adevărul ar fi scos la suprafață.

Vă mulțumesc pentru atenția pe care ați acordat-o acestei scrisori și vă asigur, indiferent de decizia dumneavoastră, de aprecierea mea pentru dumneavoastră și pentru instituția pe care o reprezentați!

Cu speranță și încredere,

Relu FENECHIU

www.LUMEAJUSTITIEI.ro